Aïda.

Opera i fire Akter

af

Ghislanzoni.

Oversat

af

A. Zinck.

Musiken af **Verdi.**

Pris: 40 Øre.

Kjøbenhavn.

Hos C. A. Reitzel.

Græbes Bogtrykkeri.

1885.

Aïda.

Opera i 4 Akter af Ghislanzoni. Oversat af A. Zinck.

Musiken af Verdi.

Personerne.

Kongen i Ægypten.
Amneris, hans Datter.
Amonasro, Konge i Æthiopien.
Aïda, hans Datter, ukjendt i ægyptisk Fangenskab.
Radamès, ægyptisk Officer.
Ramfis, ægyptisk Ypperstepræst.
En Spejder.

Præster, Præstinder, Ministre, Officerer, Soldater, Hoffolk, Slaver og æthiopiske Fanger, det ægyptiske Folk.

Handlingen foregaar i Memfis og Theben paa Faraonernes Tid.

Første Akt.

Sal i Paladset i Memfis. Paa begge Sider en Søjlegang med Statuer og blomstrende Væxter. I Baggrunden en stor Port, igjennem hvilken man ser Templer, Paladser og Pyramider i Memfis.

Første Scene.

Radamès og Ramfis.

Ramfis.
Vidt lyder Rygtet, Æthiopien vover os Trods at byde,
Hærger Nilens Bredder, ja truer Theben selv;
Snart vil en Spejder bringe sikkert Bud.

Radamès.
Og har Gudinden ej om Raad Du adspurgt?

Ramfis.
Jo, Isis har alt udvalgt den,
Som i Kampen føre skal vort Folk.

Radamès.
Hil den Udkaarne!

Ramfis (betragtende Radamès).
Han er ung, modig og tapper.
Gudindens Vilje melder jeg nu vor Drot.
(gaar.)

Anden Scene.

Radamès.
Ha! om nu mig hun valgte, og jeg min Drøm faa opfyldt?
Om til Fører af vor Hær Skæbnen mig bestemte,
Og jeg Sejr og Memfis Beundring vandt?
Da jeg til Dig, Aïda, vil Laurbærkransen bære,
Sige: for Dig jeg stred, Din Æren være.
Fagre Aïda! himmelske Væsen!
Ufkyld og Ynde fik Du til Pryd.
Du, mine Tankers kaarede Dronning,
Aabned min Sjæl for Kærligheds Fryd.
Gid jeg Dit Fangenskab kunde bryde,
Dig skænke Alt, hvad Du savner her,
Lokkernes Krans med Guldkronen pryde,
Paa Tronen hæve Dig, Solen nær.

Tredie Scene.

Radamès. Amneris. Aïda.

Amneris.
Hvilken sælsom og fyrig Ild i Dit Øje!
Dit hele Væsen røber høj og ædel Stolthed.
Ak, hvor var den Kvinde dog at misunde,
Som med Øjets varme Glød
Slig en Flamme hos Dig kunde vække!

Radamès.
En Drøm har lykfaligt berust mit Hjerte.
Vid, at idag har Gudinden kaaret den Kriger,
Som Ægyptens Skarer føre skal til Kamp.
Tænk, om nu jeg var den, hvem hun naadig valgte?

Amneris.
Sig, om ej nogen anden Drøm,
Skjønnere og mere kjær, besjæler Dit Bryst?
Har Du i Memfis Intet at ønske — at haabe?

Radamès.
Jeg? (afsides) hvilket Spørgsmaal.
Har hun maaske opdaget
Hvad dybt i Hjertet gløder?

Amneris (afsides).
Guder! har Fejl jeg taget,
Og Kulde hos ham møder?

Radamès.
Har i mit Øje Navnet
Hun læst paa sin Slavinde?

Amneris.
Ve! hvis en anden Kvinde
Hans Kjærlighed alt vandt,
Forsmaaet jeg mig fandt!

Radamès (ser Aïda komme).
Hun her!

Amneris (afsides).
Han blegner — hende hans Øje søger ømt.
(betragtende dem skarpt)
Aïda! — min Rivalinde her,
Aner det mig, er Du.
(højt, efter at have betragtet dem)
Kom, skjønne Pige, nærm Dig kun,
Søster og ej Slavinde;
Alt før fortroligt mangen Stund

Jeg kaldte Dig Veninde.
Taarer — sig, hvad er dertil Grund?

Aïda.

Ak! denne vilde Krigslarm kan
Vel Sorg og Angst fremkalde;
Jeg frygter for mit Fødeland,
For Dig, for mig, for Alle.

Amneris.

Taler Du sandt? — er i Din Sorg
Hin Angest Aarsag kun?
(Afsides, idet Aïda slaar Øjet ned for at skjule sin Uro.)
Ve Dig! — ha bæv, Slavinde!
Sandheden klart fremtræder,
Af Kjærlighed Du græder
Og slaar Dit Øje ned.

Radamès (afsides, betragtende Amneris).

I Øjets Glimt og Flammen
Jeg skinsygt Had ser tindre;
Læste hun i vort Indre
Og, hvad vi skjulte, ved?

Aïda (afsides).

Ak! ej alene for mit Land
Mit Hjerte Angest nærer;
Den Sorg, som det fortærer,
Er haabløs Kjærlighed.

Fjerde Scene.

De Forrige.

Kongens Livvagt kommer og efter den Kongen, Ramfis, Ministre, Præster og Embedsmænd, senere en Spejder.

Kongen.

En vigtig Grund, Ægyptens Folk,
Idag har Eder om mig samlet.
Fra Æthiopiens Grænser
Er en Spejder nys vendt tilbage;
Sørgeligt er det Budskab, som han os bringer.
(Til en Officer.)
Lad Sendebudet komme.
(Officeren henter Budet.)

Spejderen.

Ægyptens hellige Jordbund vildt Æthioperne true.
Trindt om har vore Marker de hærget, Høsten lagt øde,
Og stolte af den lette Sejr
De nu til Plyndring mod Theben ilsomt drage.

Alle.

Ha! — hvilken Frækhed!

Spejderen.

Hver en Modstand
Besejrede den Kjække, som dem fører,
Amonasro —

Alle.

Kongen!

Aïda (afsides).

Min Fader.

Spejderen.

Theben i Vaaben fra sine Hundred Porte
Vil dristig paa Barbarerne slaa løs,
Og Krig og Død udbrede.

Kongen.

Ja, Krig og Død nu Alles Løsen være.

Alle.

Til Kampen! — ej Medynk, Hævnen skal raade!

Kongen.

Alt har Gudinden Isis kaaret i sin Raade
Den, som skal føre vore tappre Skarer.
Radamès!

Alle.

Radamès!

Radamès.

Tak, I høje Guder! min Bøn I opfyldt har.

Amneris (afsides).

Den Elskte.

Aïda (afsides).

Jeg bæver.

Kongen (til Radamès).

Nu til Vulcan, til Krigens Gud Dig begiv,
I hans Tempel ifør Dig Sejrherrens Vaaben.

Kongen, Ministrene og Hoffolkene.

Did, hvor Nilens Vover flyder,
Drag, o Helt, og end vor Nød!
Hjertet slaar, naar Løsnet lyder:
Fjendens Hær Forbærv og Død!

Ramfis og Præsterne.

Dig, o Guddom, vi anraabe!
Paa Din Bistand trygt vi haabe.
Vore Vaabens Held og Magt
I Din stærke Haand er lagt.

Aïda.

Hvem gjaldt min Taare, mine Bønner?
Hvad Trolddom drager mig til ham?
Ham jeg elsker! — ak, og han
Er en Fjende af mit Land.

Amneris (rækker Radamès en Fane).

Modtag, Helt, af mine Hænder
Landets gamle, stolte Fane,
Vej til Hæder den Dig bane
Og til Sejer føre an.

Radamès.

I mit Indre mægtigt bæver
Hellig Higen efter Ære.
Op til Kamp! vort Løsen være:
Fjendens Hær Forbærv og Død!

Folket.

Did, hvor Nilens Vover flyder,
Følge vi, vort Blod udgyder;
Hjertet slaar, naar Løsnet lyder:
Fjendens Hær Forbærv og Død!
Til Kamp! — bered vor Fjendes Undergang!

Kongen.

Dig følge Held!

Alle.

Vend hjem med Sejersang!

Alle forlade Scenen undtagen Aïda.

Femte Scene.

Aïda.

Vend hjem med Sejersang:
Ogsaa af mig frækt disse Ord blev udtalt!
Vind i Kampen mod min Fader,

Som for min Skyld til Vaaben greb,
Mig at gjengive Hjemmet, Navn og Stilling,
Alt, — hvad som Fange her jeg maa fortie.
Vind i Kamp mod mine Brødre,
At ved vort Gjensyn Blodet af dem kan Dig farve,
Og for Din Triumfvogn, naar Du stolt hjemvender,
Jeg ser som Træl en Drot — min Fader —
Smedet fast i Lænker — —
Bønhør ej, o Guder,
En vanslægtet Datter!
Skærm Fader og Brødre,
Gjengiv mig dem atter;
Men dødslaa vor Fjende,
Ægypternes Hær! —
Ak! hvilke Ord, — hvilket Ønske!
Mit Hjertes Attraa, mægter jeg at glemme den?
Den ømme Elskovsflamme,
Som den Forhaante — Slavinden —
Lig et Solglimt mildt opvarmed?
Jeg maa Din Død Dig ønske, Radamès,
Dig, som jeg varmt tilbeder.
Ak! aldrig slog et Hjerte,
Som mit fortvivlet, fyldt med bitter Smerte.
O Fader! o Elskte! — Navne skabt til Glæde —
Eder tør jeg ej nævne, ej tænke paa.
For En, for Begge mit Blik Taarer væde,
For Eders Frelse varmt jeg bede maa.
Dog til Forbandelse min Bøn kun bliver,
Til Brøde Graaden og hvert Suk, som løb;
Et Slør af Tungsind og Mulm mig omgiver,
Thi intet Haab jeg øjner i min Nød.
Himmelske Magt, paa Naade rig,
Kjærlig forbarm Dig over mig!
Grænseløs Kval fylder mit Bryst;
Stans den, send Døden mig til Trøst!
(gaar.)

Changement.

Vulkans Tempel i Memfis, hemmelighedsfuldt oplyst fra oven. En lang Søjlehal taber sig i Mørket. Statuer af forskjellige Guddomme. I Midten et Alter, dækket med Tæpper og prydet med hellige Emblemer. Røgelsekkar hæve sig fra Trefødder.

Sjette Scene.

Ramfis og andre Præster, knælende ved Alteret. Kor af usynlige Præstinder.

Overpræstinden (usynlig).
Almægtige, evige Phta,
Som styrer og behersker Alt,
(med Kor af Præstinder)
Dig vi paakalde!

Ramfis og Præsterne.
Du, som af Intet skabte
Himmel og Jord og Hav,
Dig vi paakalde!

Overpræstinden.
Almægtige, evige Phta,
Alverdens Befrugter og Skaberkraft,
Dig vi paakalde!

Præsterne.
Du, som af Din egen Aand
Er baade Fader, Søn,
Dig vi paakalde!

Præstinderne.
Ild, som endnu ej er skabt,
Du Solens klare Glød,
Dig vi paakalde!

Præsterne.
Dig, Universets Aande,
Kjærligheds Kilde rig,
Paakalde vi!

Alle.
Almægtige, evige Phta!

Syvende Scene.

Radamès, uden Vaaben, bliver ført ind i Templet af Præstinder, som derpaa udføre en hellig Dans, medens hans Hoved bliver bedækket med et Slør.

Ramfis.
Hil Dig! Du Guders Kaarne,
Hvem de betro Ægyptens Velfærd og Fremtid.
Lad dette Slagsværd, Vulcan har smedet,
Flamme i Din Haand
Og vor Fjende bringe Vanheld og Døden!

Præsterne.
Lad dette Slagsværd o. s. v.

Ramfis og **Præsterne** vendende sig til Guden.
Gud! Du, som for Ægypten er
Dets Hævner og Forsvarer;
Fjern fra det Krigens Farer
Og skærm dets Jordbund skjøn!

Radamès (ligeledes).
Gud! Du, som Krigens Dommer er,
Styrer af Slagets Bølge;
Naadigt Dit Øje følge
Ægyptens tappre Søn!

Præstinderne.
Hør os, almægtige Phta!

Medens Radamès bliver bevæbnet med de hellige Vaaben, gjentage Præsterne og Præstinderne den foregaaende Bøn og mystiske Dans.

Anden Akt.

Amneris Værelse.

Medens Slavinder smykke Amneris til Festen og unge Morer tilvifte hende Kølighed med Paafugle-Vifter, afsynges under Dans følgende

Kor.
For hvem løb fromme Hymner
Og hæved Lovsang sig,
Som om det var en mægtig Gud
I Glans selv Solen lig?
Kom, Helt, lad os Dig krone
Med Laurbærkransen grøn,

Mens Jubelsange tone
Din Tapperhed til Løn!

Amneris.

Kom, Elskede, o kom og gjør mig lykkelig!
Blot Tanken er mig Fryd, at Du er nær ved mig.

Kor.

Hvor er de vilde Horder nu,
Der hærged nys vort Hjem?
Et Pust af Heltens Aande
Som Avner sprede dem.
Kom, Fjendernes Betvinger,
Til Lønnen Dig bered;
For Sejren Du os bringer,
Dig vinker Kjærlighed. (Dans.)

Amneris.

Hold inde! Aïda ser jeg komme.
Barn af de Slagne, Din Kummer er mig hellig.

Aïda kommer med Amneris Krone, og paa et Vink af Amneris bortfjerne Alle sig.

Anden Scene.

Amneris. Aïda.

Amneris (afsides).

Blot hun sig nærmer, den gamle Tvivl paany sig hæver,
Kan jeg ej gjennemskue denne Gaade?
(med hyklet Venlighed.)
Dig og Dine var Vaabenlykken fjendtlig, arme Aïda.
Den Kummer, som Du søger at skjule, deler jeg.
For Dig, min Veninde, jeg Alting vil gjøre;
Smil blot til Gjengjæld.

Aïda.

Kan lykkelig jeg være,
Skilt fra mit Hjem, det kjære?
Her, hvor dets Fryd jeg savner,
Ej Fader, Brødre favner?

Amneris.

Dybt jeg beklager Dig;
Dog engang ophører hver Kummer, Verden gav.
Tiden vil læge Dit Hjertes bittre Kvaler,
Og mer end Tiden vil Kjærligheden, dens Almagt.

Aïda (afsides, dybt bevæget),

O Held, som blev mig ved Elskov givet!
Søde Berusen, — Kval for mit Bryst!
I Dine Pinsler for mig bor Livet,
Og Himlen aabner for mig Din Lyst.

Amneris (afsides).

Se! hun blegner — ængstligt taler —
Elskov raser i hendes Blod.
Selv jeg den føler, lider dens Kvaler;
Dog til at spørge fattes jeg Mod.
Til Aïda idet hun prøvende iagttager hende.
Aïda, sig hvad der paany
Dig ængster og bedrøver?
En Hemmelighed gjør Dig sky;
Hav Tillid til mit Venskab,
Ifald Du det behøver.
Har en iblandt de tappre Mænd,
Som nys har Døden funden,
Dit Hjerte mulig vunden,
I ømme Lænker lagt?

Aïda.

Hvorledes!

Amneris.

Vaabenlykken kan
Ej naadigt skaane Alle;
Den Helt, som førte Vore an,
Saa ogsaa man at falde.

Aïda.

Hvad! — han! min Gud! har sandt Du sagt?

Amneris.

Ja, Radamès, vor Stolthed, Glæde.

Aïda.

Ha! Radamès! —

Amneris.

Og Du kan græde?

Aïda.

De Ord har Død mig bragt.

Amneris.

Husk, Guder fælded Dommen.

Aïda.

Mig har de altid fjendtlig været.

Amneris (udbryder i Vrede).

Skælv nu! — Du har Dig røbet,
Du elsker!

Aïda.

Elsker!

Amneris.

Negt det ikke.
Endnu et Ord, og Alting er mig klart.
Se mig i Øjet — jeg har Dig skuffet, —
Radamès lever.

Aïda (falder paa Knæ).

Tak, algode Guder!

Amneris (i højeste Raseri).

Tør end Du det negte? Ham Du elsker
Til Dit Forbærv; thi se i mig,
En Datter af Faraonerne,
Din Rivalinde!

Aïda (rejser sig stolt).

Du ham elsker!
Velan saa vid, at ogsaa jeg — (holder angst inde.)
Ak! hvad har jeg sagt — —
Tilgiv og lad mig Din Medynk vække;
Ja, ja! — jeg ham elsker, vi elske Begge.
Med Dig er Lykken, men Ve mig Arme!
I denne Elskov jeg lever kun.

Amneris.

Skælv, Slavinde! Din Ild Du betvinge,
At ikke Døden den Dig skal bringe.
I mine Hænder Din Skæbne hviler,
Vogt Dig! mit Had er vakt af sit Blund.

Kor (udenfor).

Did, hvor Nilens Vover flyder,
Følge vi, vort Blod udgyder;
Hjertet slaar, naar Løsnet lyder:
Fjendens Hær Forbærv og Død.

Amneris.

Hør! til Festen nu de drage;
Du, Slavinde, mig ledsage,
Ved min Fod Din Plads Du tage,
Jeg paa Tronen purpurrød.
Kom! men vogt Dig alle Dage,
Væk ej atter Hævnens Glød!

Aïda.

Livet er nu for mig Arme
Uden Sol — Du Dig forbarme!
Lev og hersk, thi snart Din Harme
Skal ved mig forsonet fly;
Jeg for Kjærlighedens Varme
Vil i Graven søge Ly.

(Amneris gaar).

Himmel, Din Magt paakalder jeg!
Haab i min Kval sig viser ej.

(Gaar langsomt og sønderknust).

Changement.

Udenfor en af Thebens Porte. Tilvenstre foran en Gruppe Palmetræer ligger Ammons Tempel. Tilhøjre en Trone under en purpurrød Baldakin. I Baggrunden en Æreport. Folket fylder Pladsen.

Tredie Scene.

Kongen med et Følge af Ministre, Præster, Embedsmænd, Røgelsebærere, Vaabendragere o. s. v. Derpaa Amneris med Aïda og andre Slavinder. Kongen tager Plads paa Tronen og Amneris ved hans venstre Side.

Kor.

Hil Dig Ægypten! Isis hil!
Som dette Land beskytter.
Det hellige Deltas Konge
Pris højt med festlig Sang!
Gloria! hil Dig, vor Drot!
For Dig vor Jubel toner.

Med Lavrbær, Lotuskranse
Befrierne omslynger!
Med Løv og Blomsterslynger
Modtag vor tappre Hær!
I Kreds, I Piger, tæt i Kreds
Om Heltene Jer svinger,
Som Stjernerne omringer
Det gyldne Himmelskjær.

Ramfis og Præsterne.

Søger fromt med Eders Øje
Dem, hvis Magt har Jer beskærmet;
Ydmygt Guderne, de høje,
Eders Hjertes Tak frembær!

Den ægyptiske Hær drager under Musik forbi Kongen. Derpaa Krigere, der bære Gudebilleder, hellige Kar og erobrede Vaaben, og efter dem en Skare Danserinder med erobrede Kostbarheder.

Dans.

Kor.

Nærm Dig, vor Hævner! kom, o Helt!
Med Lavrbær vi Dig smykke,
Bestrø Din Sejersgang;
Kom, og del vor Lykke,
Hør Folkets Jubelsang!

(Radamès kommer under en Baldakin, der bæres af tolv Officerer).

Gloria, Ægypten, Gloria!

(Kongen stiger ned fra Tronen og omfavner Radamès).

Kongen.

Hil være Dig, Du Landets Befrier!
Kom lad min Datter her med egen Haand
Nu Sejrens Krans Dig overrække.

(Radamès bøjer Knæ for Amneris, som række ham en Lavrbærkrans).

Forlang paa denne Dag Alt, hvad Du ønsker!
Intet skal negtes Dig i denne Time,
Det sværger her jeg ved min Krone, de høje Guder!

Radamès.

Tillad, o Drot, at alle Fanger
For Dig først føres frem.

(Paa et Tegn af Kongen føres de æthiopiske Fanger ind under Bevogtning, tilsidst Amonasro, klædt som Officer.)

Aïda.

Himmel! det er ham — min Fader!

(iler hen til ham).

Alle.

Din Fader!

Amneris.

I vore Hænder.

Aïda (omfavner ham).

Du, en Fange!

Amonasro (sagte).

Røb mig ikke.

Kongen.

Kom, nærm dig!
Altsaa Du er?

Amonasro.

Hendes Fader.
Jeg kæmpet har og blev Din Fange,
Skjønt jeg søgte min Død.
Denne Dragt, som jeg bærer bevidner
At for min Konge jeg Sværdet har draget;
Dog forgjæves, os Lykken forsaged',
Uden Nytte vi udviste Mod.
For mig selv Kongen jeg skued i Støvet,
Livet havde ham Fjenderne røvet!
Er det en Brøde sit Land at forsvare,
Sone vor Skyld vi glad med vort Blod.

(i en bedende Tone).

Du, o Konge, en Pryd for Din Trone,
Vil barmhjertig ej misbruge Lykken;
Os idag vendte troløs den Ryggen,
Dog dens Hjul kan vende sig brat.

Fangerne.

Grusomt Guderne straffed os Arme;
Hør vore Bønner! Du Dig forbarme!
Gid Du aldrig vor Skæbne maa friste,
Staa som vi af Lykken forladt.

Ramfis og Præsterne.

Vredens Røst ej for Mildhed Du glemme,
Øret luk for de Troløses Stemme;
Har til Døden dem Guderne kaaret,
Deres Vilje Du ej staa imod.

Folket.

Præster, o lad ikke Vreden raade;

Imod de Slagne udviser Naade.
Du er mægtig og stærk, Herre Konge,
Vær tillige barmhjertig og god.

Radamès (betragtende Aïda).
Yndige Skue! for Sorgen og Graaden
Tifold skal Dig min Kjærlighed lønne;
Hver en Taare fra Øjnene skjønne
Nærer dens Flamme, livsalig og sød.

Amneris.
Hvor hans Øjne af Kjærlighed straale!
Hendes Blikke lykfaligt de møde.
Jeg forsmaaet plages skinsyg tilbøde,
Had mig martrer og Hævnlystens Glød!

Kongen.
Nu, da Guderne mildt til os smile,
Bør og Hadet og Hævnlysten hvile,
Naade Sejerherren sig sømmer,
Og af Blod nok i Slaget der fløb.

Radamès.
O Drot! ved de høje Guder
Og ved Glansen af Din Krone
Svor Du mit Ønske at opfylde.

Kongen.
Ja!

Radamès.
Velan! for dem, jeg bragte Dig som Fanger,
Gaar jeg i Forbøn — Frihed og Liv dem skænk!

Amneris.
Til Alle?

Præsterne.
Døden Hver, som er Landets Fjende!

Folket.
Naade! tilgiv de Slagne!

Ramfis.
Hør mig, o Drot! — og Du, kjække men unge Helt,
Agt paa mit vise Raad.
De er Alle vore Fjender,
Hævnen bor i deres Bryst,
Og hvis Skaansel nu de finder,
Vækkes atter Kampens Lyst.

Radamès.
Kun Amonasro og hans tappre Sværd
Kan os indgyde Frygt for Fare.

Ramfis.
Nuvel, saa lad os idetmindste her
Aïdas Fader som Fredspant bevare.

Kongen.
Jeg følge vil Dit vise Raad;
Og Dig, min tappre Helt, rigt dette Tab erstatte.
Radamès! — Dit Fødeland Du har befriet;
Amneris som Løn derfor sin Haand Dig skænker,
Over Ægypten Du engang som Drot skal herske.

Amneris (afsides).
Vov nu, Slavinde, min Elskede fra mig at røve.

Kongen og **Folket.**
Hil Dig Ægypten! Isis hil,
Som dette Land beskytter!
Med Laurbær og med Lotus
Vor tappre Hær bekrans!

Præsterne.
Ton højt vor Sang til Isis Pris,
Som dette Land beskytter!
Gid stedse fra sin Himmel høj
Hun vogte tro dets Glans.

Sangerne.
Ære og Pris Ægyptens Drot,
Som vore Lænker løste,
Og gjengav os vort Fødeland,
Vor Arnes stille Fred!

Aïda.
Hvad Haab har jeg tilbage?
For ham et Navn, en Krone;
For mig kun Glemsel, Taarer
Og haabløs Kjærlighed.

Radamès.
Gid med sit Lyn en Gud
Mit Hoved vilde ramme!
Aïda, selv for Tronens Glans
Jeg ej forlader Dig.

Amneris.
Et Held mig har ledsaget,
Som ej jeg turde haabe.
Alt, hvad jeg drømte, har en Dag
Til Sandhed skabt for mig.

Amonasro (sagte til Aïda).
Fat Mod! — tænk paa Din Fremtid,
Dit Hjem og Dine Kjære,
Og bed, at Hævnens Time
Maa snart indfinde sig.

Tredie Akt.

Ved Nilens Bredder. Klipper imellem hvilke Palmetræer hæve sig. Tilhøjre paa Klipperne Isis Tempel, halv skjult af Løvet. Det er Nat med Maaneskin.

Første Scene.

Kor (inde i Templet).
Isis, som Elskovs Lyst,
Selv hos Osiris vakte,
Meddel Din Aande, kysk og ren,
Til hver en Skabnings Bryst!
Mildt paa vor Bøn Du agte,
Du Elskovs Haab og Trøst!

Anden Scene.

Amneris, Ramfis og nogle tilslørede Kvinder samt Vagt stige ud af en Baad, som lægger til ved Flodbredden.

Ramfis.
Følg mig til Isis Tempel.
Lad os de sidste Timer før Dit Bryllup
Gudindens Naade der anraabe.
Grant skuer hun i Menneskenes Hjerter,
Alting, hvad Jordens Børn tro ukjendt,
Ved nøje hun.

Amneris.
Ja, jeg vil bede,

At Radamès sit Hjerte udelt mig skænker;
Thi mit eget tilhører ham for evig.
Ramfis.
Kom, følg mig!
Lad os tilbringe Natten her med Bøn og
Andagt.

(Alle gaa ind i Templet).

Tredje Scene.

Aïda (kommer, tæt tilsløret).
Snart kommer Radamès.
Hvad kan han ville? — jeg skælver.
Ak! hvis han kommer
For at sige mig for evig Levvel, —
En Grav da Nilens mørke Dyb mig skal berede,
Bringe mit arme Hjerte Fred og Glemsel.
Elskede Hjem! jeg ser Dig aldrig mer.

Dejlige Land med azurfarvet Himmel,
Hvor første Gang mit Øje Lyset faa,
Solrigt og smykt med fagre Blomsters
Brimmel,
Dig vil jeg aldrig mer at skue faa.

Yndige Plet, min Barndoms skjønne Vugge,
Hvor ej jeg aned Elskovs Fryd og Kval,
Drømmen er endt, tilbage er kun Sukke;
Farvel, mit Hjem. min elskte Fædredal!

Fjerde Scene.

Aïda. Amonasro.

Aïda (idet hun vender sig).
Himmel! — min Fader!
Amonasro.
Aïda! til Dig en vigtig Grund mig fører.
Vid, at jeg Alting har opdaget.
Du føler Elskov for Radamès,
Og venter paa hans Komme her!
Den samme Flamme Amneris besjæler,
Hun og hendes var jo os
Bestandig til Fordærv.
Aïda.
Og jeg i hendes Vold,
Jeg — Amonasros Datter!
Amonasro.
I hendes Vold — nej, naar Du vil det,
Du hende skal i Kampen besejre,
Og Fædreland, Elskov og Magt
Som Løn modtage.
Synet af Hjemmet vil Dit Hjerte glæde,
Dets grønne Skove, vore Templers Pragt.
Aïda.
Søde Tanke, den Jordbund at betræde,
Hvortil jeg drages som af Troldemagt.
Amonasro.
Med ham forenet vil Dig Sorgen vige,
En Himmel aabnes, rig paa Salighed.
Aïda.
Blot for en Dag i Elskovs Trollerige,
Blot for en Time glad jeg Døden led.

Amonasro.
Husk, at blodigt os Ægypten krænked,
Vort Land, vort Folk, vore Templer Spot
de bød.
Pigerne bortførte de, som Slaver lænket,
Mødre, Børn og Oldinge gav de Død.
Aïda.
Ak, grant jeg mindes hine Rædselsdage,
Alt, hvad de bragte os af Angst og Strid.
Milde Guder, skænk for al vor Plage
Os en skjønnere og bedre Tid.
Amonasro.
Vær rolig, snart lyder Hævnens Time.
Til Kampen vort Folk paany staar rede,
Mod besjæler Alle, og vor er Sejren,
Blot vi kan faa at vide
Ad hvilken Vej vor Fjende rykker frem.
Aïda.
Og hvem formaar vel det? — nu tal!
Amonasro.
Aïda.
Aïda.
Jeg!
Amonasro.
Radamès kommer her. (Aïda gjør en Bevægelse). Jeg ved det.
(med Eftertryk)
Din Elsker er Ægyptens Fører — forstaar Du?
Aïda.
O Skændsel! hvad raader Du mig til?
Nej, aldrig — aldrig!
Amonasro (med vild Lidenskab).
Velan! rejser Eder, ægyptiske Skarer
Og hærg vore Byer med Ild og med Sværd!
Udbred Død og Rædsel omkring Jer, Barbarer,
Nu Intet skal modstaa Jer sejrrige Hær!
Aïda (griber hans Haand).
Ak, min Fader!
Amonasro (støder hende fra sig).
Du er ej min Datter.
Aïda.
O ti dog, Fader — hold inde — forbarm Dig!
Amonasro.
Strømme af Blod vil farve
De hærgede, brændte Steder.
Ser Du, af Blodets røde Bad
De Faldnes Lig sig hæve,
Pege paa Dig og raabe:
Folket er dræbt ved Dig!
Aïda.
O ti, o ti! Fader, forbarm Dig!
Amonasro.
Ser Du det blege Spøgelse,
Som ud af Sværmen træder?
Ve Dig! de visne Arme
Er mod Dit Hoved vendt.
Aïda.
Ak!
Amonasro.
Kan Du kjende Din Moder?
Hun Dig forbander.

Aïda (i højeste Fortvivlelse).
Ak, Fader
Forbarm Dig!
Amonasro (støder hende bort).
Du var min Datter,
Men er Ægypternes Trælkvind blevet.
Aïda (kaster sig for hans Fødder).
Fader, jeg er ej deres Slavinde,
Forband mig ikke, Dig Vreden forblinder.
Lad Datternavnet igjen mig vinde,
Mit Land jeg værdig skal vise mig.
Amonasro.
Husk, at vort Folk sig i Trældom befinder;
Han kan det frelse, men kun ved Dig.
Aïda.
For Dig, mit Land, jeg Offret bringe vil.
Amonasro.
Fat Mod! — han kommer — jeg lytter til.
(skjuler sig bag Palmerne).

Femte Scene.

Aïda. Radamès.

Radamès.
Jeg ser Dig atter, elskte Aïda!
Aïda.
Tilbage! og sig, hvad vil Du her?
Radamès.
Mig i Din Nærhed lykfalig føle.
Aïda.
Og har en Anden dog mere kjær,
Amneris!
Radamès.
Hende! nej, Elskte, nej!
Kun Dig, Aïda, jeg kaared til Brud,
Og ingen Anden min Viv skal være.
Aïda.
Det er ej Sandhed, tal ikke ud!
Jeg elskede Helten, Menederen ej.
Radamès.
Kan om min Kjærlighed Tvivl Du nære?
Aïda.
Og tror Du da, Du kan undgaa Amneris Vrede,
Din Konges Befaling og Folkets Vilje,
Alle Præsters Forbandelses Torden?
Radamès.
Hør mig, Aïda!
Paany til blodig Kamp med hævnsyg Glæde
Har Æthiopiens Folk udrustet sig,
Vor Jordbund hærgende de alt betræde,
Og til at føre os man valgte mig.
Naar hjem jeg bringer Sejr for vore Hære,
Jeg vil til Kongen frejdig mig betro;
Du er den Kampløn, som jeg vil begjære,
Et Elskovs Tempel da vi bygge fro.
Aïda.
Og nærer ikke for Hævnen, for Amneris Du Frygt?
Hun i sin Harme vil Gjengjældelse øve
Og straffe haardt mig og min Fader — os Alle.

Radamès.
Jeg skal jer skærme.
Aïda.
Forgjæves — Du formaar det ej.
Dog, hvis Du mig elsker,
En Udvej end aaben jeg ved.
Radamès.
Og hvilken?
Aïda.
Flugt.
Radamès.
Hvad! — flygte.
Aïda.
Ja, kom og lad os fly paastand,
Bort herfra drage!
Kom! og mit elskte Fædreland
Mig skjænk tilbage.
Hist i den friske, grønne Skov,
Af Blomsterduft omgivet,
Lad os begynde Livet,
Forglemme hvad vi led,
Et Paradis os skabe
Ved trofast Kjærlighed.
Radamès.
Du byder mig at fly
Bort til en fremmed Strand,
Forlade Fødeland
Og mine Fædreguder!
Det Sted, hvor første Gang
Mig Sejerskranse smykked
Og Kjærlighed henrykked,
Jeg ej forglemme kan.
Aïda.
Min Elskov Dig med Kranse
Langt skjønnere skal pryde,
Og samme Guder byde
Hist i mit Fædreland.
Radamès (tvivlende).
Aïda!
Aïda.
Du mig ej elsker — gaa!
Radamès.
Ej Dig elsker!
Vid, ingen Mand — selv ej en Gud
Har elsket som jeg Dig tilbeder.
Aïda.
Gaa, gaa! — husk, Amneris Dig venter.
Radamès.
Nej — aldrig!
Aïda.
Du siger aldrig — til Straf
Vil Bøddeløxen ramme mig, min Fader —
Radamès.
Nej, nej — lad os flygte.
Lad os fly fra disse Mure,
Og i Ørknen søge Frelse;
Farer her trindt om os lure,
Hist os venter sikkert Ly.
Den uendelige Ørken
Vil mod Fjender os bevare,
Og den gyldne Stjerneskare
Lede os fra højen Sky.

Aïda.
Mild er Luften, klar er Himlen,
Som mit Fødeland os byder,
Vellugt Blomst og Blad udgyder,
Alt er idel Solskin der.
Skjønne Dale, grønne Skove
Et Asyl vil os berede,
Hvor vi kan vor Elskov frede
Og os drømme Himlen nær.

Begge.
Kom, o kom! — vi flygte sammen
Fra et Land kun fuldt af Kval.
Kom, o kom! klart Elskovsflammen
Didhen os vejlede skal. (vil gaa).

Aïda (standser pludseligt).
Dog sig først ad hvilken Vej vi skal fly,
For at undgaa Eders Skarer?

Radamès.
Ad den, vi har bestemt til Sammenstød med Fjenden
Og som idag staar os aaben.

Aïda.
Og det er?

Radamès.
Hulvejen ved Napata.

Amanasro.
Hulvejen ved Napata — nu er os Sejren vis.

Radamès.
Ha! — hvem har hørt os?

Amanasro (træder frem).
Aïdas Fader — Æthiopiens Drot.

Sjette Scene.

Aïda. Radamès. Amanasro.

Radamès.
Du Amonasro! — Du en Drot!
Himmel! hvad har jeg sagt! — nej det er en Drøm!
Det er kun et Bedrag, ej Sandhed!
Ve mig, er Blændværk ej det Hele!

Aïda.
Fat Dig, Tilbedte, fat Dig!
Mit Hjerte Dig tilhører.

Amonasro.
Aïdas Haand Dig fører
Til Tronens Glans og Magt.

Radamès.
Guder, forbarmer Eder!
Ve mig! — jeg er vanæret!
Forræder har jeg været,
Vor Slagplan Fjenden sagt!

Amonasro.
Nej, brødefri Du være,
Kun Skjæbnen Skylden bære —
Hist paa den anden Flodbred
Staa mine Mænd beredte,
Flygt did! — med Din Tilbedte
Knyt Elskovs ømme Pagt.
Følg mig! (vil drage ham med sig.)

Syvende Scene.

De Forrige. Amneris. Ramfis og Præsterne.

Amneris (fra Templet).
Falske, stans!

Aïda.
Min Rivalinde!

Amonasro (til Amneris).
Sejren vil Du mig fravriste — dø da!
(drager sin Dolk.)

Radamès (iler imellem dem).
Forblindede, — hold inde!

Amonasro.
Ha, fordømt!

Ramfis (til Vagten).
Griber dem Begge!

Radamès (til Aïda og Amonasro).
Hurtig — tag Flugten!

Amonasro (drager Aïda med sig).
Kom, kom, min Datter!

Ramfis.
Rask, forfølg dem!

Radamès.
Præst, vær rolig! — jeg bliver her.

Fjerde Akt.

Sal i Kongens Palads. Tilvenstre Indgangen. Midtvejs en stor Dør som fører ned til den underjordiske Retssal. Tilhøjre Døren ind til Radamès Fængsel. Amneris staar i en sorgfuld Stilling foran Døren i Midten.

Første Scene.

Amneris.
Bortflygtet er Aïda, den Forhadte,
Og vore Præster Radamès vil dømme
At straffes som Forræder.
Dog Forræder er han neppe? —
Jo, han for Fjenden har vor Krigsplan røbet,
Han vilde fly med hende — han elsker hende —
Og retfærdigt dømmes han til Døden.
Dog nej — hvad siger jeg?
Jeg endnu ham elsker,
Skjøndt den Lidenskab jeg føler,
Er affindig og fortvivlet!
Ak, kunde han mig elske,
Jeg bragte Frelse — dog hvorledes? (bestemt)
Jeg gjør det. (kalder.) Vagt! Radamès skal komme.

Anden Scene.

Amneris. Radamès (med Vagt).

Amneris (byder Vagten at gaa).
Snart Præsterne forsamles her
Til Døden Dig at vie;
Dog fra den Straf, som er Dig nær,
Kan end Du Dig befrie.

Retfærdiggjør Dig, og jeg vil
Om Naade for Dig bede,
Din Frelse Dig berede
Og atter skaffe fri.

Radamés.
Om uforsonlige endog
Nu alle Præster ere,
For Gud og Verden tør jeg dog
Uskyldig mig erklære.
En Hemmelighed undslap
Letsindigt mine Læber;
Men ej ved mig der klæber
Et lavt Forræderi.

Amneris.
Retfærdiggjør Dig, — frels Dit Liv!

Radamés.
Nej, nej — jeg Livet hader.
Det kan dog ikke give
Min Lykke mig tilbage
Jeg haabløs maa forsage
Og ønsker kun min Død.

Amneris.
Du dø! — nej lev, og lev med mig
I Kjærlighed forbunden!
Afsindigt føler jeg for Dig,
Kun Du kan læge Vunden.
O Kval, som Elskov føder,
Som i mit Hjerte gløder;
Mit Fædreland, dets Krone,
Livet jeg offrer Dig! —

Radamés.
Jeg for Aïda, hører Du,
Forglemte Fædrelandet.

Amneris.
Nævn hende ej!

Radamés.
Og ser mig nu
Beskæmmet og forbandet.
Smerten mig har bedøvet,
Aïda mig berøvet,
Maaske ved Dig bragt Døden,
Hvad Værd har Livet mig?

Amneris.
Aïda tror Du dræbt ved mig?
Nej, nej — hun lever —

Radamés.
Himmel!

Amneris.
Mens Luften lød af Jammerskrig
I Flugtens vilde Stimmel,
Faldt hendes Fader —

Radamés.
Og hun selv?

Amneris.
Om hende ved man Intet.

Radamés.
Algode Himmmel! Du
Den Elsktes Liv bevare,
Lad hende ej erfare
Hvad Lod mig venter nu!

Amneris.
Naar jeg Dig frelser, sværg mig da,
Aïda at forglemme.

Radamés.
Jeg kan ej.

Amneris.
Forsag Aïda! — glem hende, red Dit Liv!

Radamés.
Jeg kan ej!

Amneris.
Jeg Dig bønfalder — Aïda glem!

Radamés.
Forgjæves.

Amneris.
Saa træt Du er af Livet?

Radamés.
Jeg ønsker kun min Død.

Amneris.
Nu Dig Intet mer befrier
Fra den Straf, Du selv Dig vier;
Du til Had og Hævn forvandlet
Har min ømme Kjærlighed,
Himlen ved Din Død vil hævne
Al den Kval, mit Hjerte led!

Radamés.
Ak, mig Døden er velkommen!
Naar for hende den mig rammer,
Fra al Jordelivets Jammer
Jeg lyksalig Afsked ta'r;
Ej jeg frygter Verdens Vrede,
For Din Medynk Angst kun har.

Amneris synker fortvivlet ned paa en Bænk, Vagten fører Radamés tilbage til Fængslet.

Tredje Scene.

Amneris, Ramfis og Præster.

Amneris.
Ve mig! — min Død det bliver.
Hvem vil ham frelse? (kvalt af Graad)
I Straffens Haand jeg selv ham gav.
Skinsyge, ak! hvor maa jeg Dig forbande,
Som ham Fordærv
Og dette Hjerte evig Kummer bragte.
(Vender sig om og ser Ramfis og Præsterne, som komme og begive sig ned i den underjordiske Retsfal.)
Hvad ser jeg!
Dødens mørke, uheldsvangre Skare!
Ha! disse hvide Skikkelser mig ængste.
(Holder Hænderne for Ansigtet.)
Jeg selv i deres Magt ham gav.

Præsterne (nedenunder).
Hellige Guder, hør os i det Høje!
Tænd eders Lys for os, det evigklare!
Lad eders vise Dom os nu erfare!

Amneris.
Hav Medynk, Guder, med min Sorg og Smerte!
Han er uskyldig, frels ham — vær barmhjertig!

Rædsom Fortvivlen raser i mit Hjerte.
(Radamès føres af Vagten ned i den underjordiske Sal.)
Hvem vil ham frelse?
Det bliver min Død — Ve mig!

Ramfis.
Radamès! Radamès! Radamès!
Du har Dit Fædrelands Hemmelighed røbet til Fjenden.
Forsvar Dig nu!

Præsterne.
Forsvar Dig nu!

Ramfis.
Han ej svarer — han er skyldig!

Amneris.
O hav Medynk — han er uskyldig!
Guder, naadig Jer forbarm!

Ramfis.
Radamès! Radamès! Radamès!
Du har Dig hemmeligt fra Lejren
Paa Dagen førend Slaget bortfjernet.
Forsvar Dig nu!

Præsterne.
Forsvar Dig nu!

Ramfis.
Han ej svarer — han er skyldig!

Amneris.
Naade, frelser ham! ak, Naade, Guder! frelser ham!

Ramfis.
Radamès! Radamès! Radamès!
Den Ed, Du tilsvor Dit Land og Din Konge, troløs Du brød.
Forsvar Dig nu!

Præsterne.
Forsvar Dig nu!

Ramfis.
Han ej svarer — han er skyldig!

Amneris.
Naade, Naade! Guder, Naade!
Med min Smerte Medynk hav!

Ramfis og Præsterne.
Radamès, Din Dom er nu fældet,
Paa Forræderdøden den lyder:
Under Templet, saa Guderne byder,
Skal Du levende gaa i Din Grav.

Amneris.
Himmel! — levende begraves!
Ha, I Grumme! — aldrig stilles efter Blod Jert Begjær,
Skjønbt I Navn af Guds Tjenere bær.

Præsterne (komme tilbage).
Vær fordømt! vær fordømt! vær fordømt!

Amneris (styrter imod dem).
Præster, hør mig! begaa ej en Brøde!
Som en Tiger af Blodtørst ej brænder!
I baade Himlen og Jorden skænder,
Straffe I Uskyld med grusom Lyst.

Præsterne.
Ve hver Forræder, han dø!

Amneris (til Ramfis).
Præst! den Mand, som Du vil dræbe,
Ved Du, jeg elsker over alle,
Og med hans Blod Du vil fremkalde
Hadet og Hævnen i mit Bryst.

Præsterne.
Ve hver Forræder, han dø!

Amneris.
I baade Jorden og Himlen skænder.
O ti, o ti! forbarmer Jer!
Straf ikke den, som skyldfri er.

Præsterne (idet de langsomt gaa bort).
Ve hver Forræder, — han dø!

Amneris.
Skændige Bande, vær forbandet Enhver!
Gid Himlen selv Eder slaa med Gjengjældelsens Sværd! (iler fortvivlet ud).

Changement.

Scenen er delt i to Etager. Den øverste forestiller det Indre af Vulcans Tempel, straalende af Lys og Guld; den nederste en kælderagtig Hvælving med lange Buegange, som tabe sig i Mørket, og kolossale Statuer af Osiris med Hænderne foldede over Hovedet, som bære Hvælvingerne. Radamès sidder paa den Trappe, ad hvilken han er steget ned, og to Præster ere beskjæftigede med at tilmure Nedgangen.

Fjerde Scene.

Radamès. Aïda.

Radamès.
For evig over mig er Stenen lukket,
Jeg staar nu i min Grav.
Den skjønne Sol jeg skuer ikke mer,
Ser aldrig mer Aïda —
Aïda — hvor er Du?
Ak, Elskte, vidste Dig jeg frelst,
At aldrig Du min grumme Lod erfared —
(man hører et Suk)
Hvem sukker hist? — et Gjenfærd?
Er det en Aand? — nej, nej! det er en Kvinde.
Ha! — Aïda! —

Aïda.
Ja hende.

Radamès.
Her i Dødens Bolig?

Aïda.
Anende angest at man Dig fordømte,
Har jeg til Graven, som man Dig beredte,
Mig hemmeligt begivet, — og her,
Hvor intet jordisk Blik mig skuer,
Længes jeg kun at dø i Dine Arme.

Radamès.
Aïda! o søde Tanke!
Saa tro Du mig tilbeder,
At Du Dig kæk bereder
I Ungdoms fagre Alder
Med mig til Offerdøden.
Til Elskovs Fryd og Glæde

Du fattes her paa Jorden,
Og skulde dø med mig,
Fordi Du min er vorden?
Nej, til at dø Du er for elskelig.

Aïda (sværmerisk).

Se der! alt Dødens Engel frem
I Straaleglans sig svinger;
Den til et andet, bedre Hjem
Med evig Fryd os bringer.
Hist i den lyse Himmelsal
Vil al vor Kummer svinde,
Livsalig Trøst vi finde
For Jordelivets Kval.

Præsterne (usynlige).

Almægtige, evige Phta!

Aïda.

Ha! — hvilken Sang!

Radamés.

Det er Præsteskarens Sejerssang.

Aïda.

Som os til Døden vier.

Radamés (prøver at rokke Stenene).

Intet fra den os frier,
Ej mine stærke Arme
Stenen kan rokke.

Aïda.

O ti!

Begge.

For os er her paa Jorden Alt forbi.
Farvel o Jord! Du Hjem for Sorg og Sukke,
Som har omskabt vor Lykkes Drøm til Nød.
Nu Himlens Porte sig for os oplukke,
Og Sjælen, frigjort ved vor Jammerdød,
Sig svinger glad til Paradisets Skjød.

Amneris (i Sørgedragt træder ind i Templet og kaster sig paa Knæ paa den Sten, som lukker for det underjordiske Fængsel.)

Gid Fred Du finde,
Ved Døden vinde,
Isis sin Himmel Dig aabne mild!

Præsterne.

Hør os, almægtige Phta! —